

Julia Verlangerová - Bubliny

(Les Bulles)

8. srpna

Dnes jsem zase viděla Jinou. Mávala za oknem rukama a mluvila a mluvila. Bez přestání otevírala ústa, ale já jsem nic neslyšela, protože tady uvnitř není slyšet nic z toho, co je za oknem. Potom začala zuřivě bušit do okenní tabulky. Lekla jsem se, stiskla knoflík a okenice se zavřely. Stejně se ale nemohla dostat dovnitř. Nikdo se nemůže dostat dovnitř.

Tatínek mi řekl, že dříve, před mnoha lety, bylo možné okno rozbít. Nemohla jsem tomu uvěřit, ale tatínek určitě nelhal. Říkal, že máme štěstí, že se bubliny objevily až teď, protože dříve by nikdo nezůstal naživu. Ani domy nebyly takové, jaké jsou teď, a neexistovali žádní sloužící. Nikdo by se tehdy před bublinami neukryl.

Tatínek mi řekl, že až budu větší, budu muset psát. Řekl: "Musíš psát pro budoucnost." Protože jednoho dne se nám podaří nad bublinami zvítězit a všechno bude zase jako předtím. "Lidé se musí dozvědět, co se stalo v dobách bublin," řekl mi. "Proto musíš psát, Moniko, až vyrosteš a já už tady nebudu." Tehdy ale tatínek nevěděl, že to bude tak brzy. Ach, proč jen tehdy chodil ven?

Až vyrosteš, řekl. Dneska je mi šestnáct a myslím si, že už jsem dost velká, a tak dnešního rána začínám psát. Tatínek také hodně psal. Popsal celou historii příchodu bublin a popsal i svět, jaký byl předtím. Ten svět znám jenom z tatínkova vyprávění. Narodila jsem se krátce po příchodu bublin.

Podle toho, co říkal, zemřelo na začátku mnoho lidí, opravdu mnoho, než pochopili, že proti bublinám není možné bojovat, že jediný způsob, jak nezahynout nebo se nestat Jiným, je nevycházet z domu.

Tatínek to pochopil včas a díky tomu jsme se zachránili. Říkal, že dříve by nebylo možné nevycházet z domu; lidé by zemřeli hladem. Protože dříve lidé neměli syntetizátory potravin, ani sloužící, kteří by se o všechno starali. Dříve se prý lidé o všechno museli starat sami, museli pěstovat v záhonech zeleninu, chovat dobytek pro maso.

Je to legrační, já jsem nikdy dobytek neviděla. Tatínek mi ho jednou ukázal na obrázcích ve staré knize. Taková podivná zvířata! Těžko uvěřit, že něco takového doopravdy žilo.

9. srpna

Dnes ráno jsem si šla do knihovny prohlížet staré knihy. Teď tu ale není tatínek, který mi všechno vysvětloval, a já spoustě věcí ještě nerozumím.

V jedné knize byl obrázek, který se moc podobal Jiné se spoustou rukou, která přišla včera k mému oknu. Pod obrázkem bylo napsáno: bohyně Kálí. Žili snad Jiní i dříve? Tatínek říkal, že ne, že to byly bubliny, kdo z lidí udělal Jiné.

Hnusí se mi dívat se na Jiné. Vždycky dostanu strach, hlavně když přijdou až k oknu, jako ta včera. Dnes přišla zase. Pořád pohybovala ústy, jako kdyby mi chtěla něco říct.

Tatínek říkal: "Je to zvláštní, že Jiných, kteří nejsou nebezpeční, se bojíme mnohem víc, než samotných bublin. Je to asi tím, že Jiní vzbuzují odpor, zatímco bubliny jsou svým způsobem krásné." To byla pravda, bubliny jsou pěkné. Často je vídám létat kolem domu. Jemně září duhovými barvami, úplně jako mýdlové bubliny, které jsem si pouštěla, když jsem byla malá. Ale tyto bubliny jsou mnohem větší a tvrdší, jsou tak tvrdé, že je nic nemůže

zničit.

Puknou, až když chtějí někoho zabít. Jednou, když byl ještě tatínek se mnou, jsem to viděla oknem. Nějaký člověk utíkal k našemu domu a cosi křičel, ale já jsem ho neslyšela. Pronásledovala ho jedna velká bublina. Letěla rychle, bubliny vždycky létají rychle. Dohonila ho, pukla mu právě nad hlavou a pokryla ho odporným slizem.

Začala jsem křičet, tatínek přiběhl a objal mě svýma velkýma rukama. "Nedívej se tam, neboj se, drahoušku," šeptal mi do ucha. Pevně mě objímal a když mě pustil a já jsem se znovu podívala ven, neviděla jsem tam už nic, kromě velké louže slizu stejné barvy, jako mají bubliny.

Tatínek mi řekl: "Je mrtvý, rychle se rozpustil. Je to pro něj lepší, než kdyby se stal Jiným." Samozřejmě, tatínek má vždycky pravdu, ale někdy pochybuji, jestli je opravdu lepší zemřít, než se stát Jiným, protože umřít by se mi určitě nechtělo.

Ale když Jiní jsou tak odporní!

15. srpna

Celé ráno se kolem mne motala chůva. Pořád se mě ptala, jestli něco nepotřebuju. Jde mi s tím už na nervy! Poslala jsem ji do sklepa pro jablka a když se vrátila, poslala jsem ji pryč.

Kdyby tak tatínek ještě žil! Už tři roky jsem sama. Vím to přesně, protože si zaznamenávám každý den, stejně jako tatínek. Jednou mi prozradil, že sám neví, proč to dělá. Člověk prý příliš lpí na minulosti. Já ale neznám minulost. Dělán to, protože to dělal tatínek a mám alespoň pocit, že je tady se mnou.

Nepoznala jsem jiný svět, než tento s bublinami a prázdnými ulicemi, po kterých bloudí jenom Jiní.

Tatínek mi toho tolik navyprávěl o tom starém světě, že bych si moc přála, aby se ten svět zase vrátil. Abych mohla vyjít ven, vidět lidi, kteří nejsou Jiní. Tatínek říkal, že za městem jsou zelené louky a stromy a květiny a že v rezervacích žijí i zvířata.

Viděla jsem to na obrázcích ve starých knihách, ale tatínek říkal, že tohle je něco docela jiného. Vyprávěl, jak krásné je cítit na kůži paprsky slunce nebo kapky deště. Častokrát jsem viděla, jak kapky dopadají na okno a stékají v potůčcích dolů, ale ráda bych věděla, jaké to je, když stékají po kůži. A je tady také moře, ohromné množství slané vody s lidmi, kteří se v něm koupou tak, jako já se koupu v bazénu ve sklepem domu. Vím, že mám ráda koupání v moři.

Tatínek vždycky doufal, že když on ne, tak alespoň já určitě uvidím znovu ten starý svět. Říká se, že mnoho lidí hledá způsob, jak bubliny zničit. Tatínek myslel, že jednou se to určitě někomu podaří. Ale já čekám už tak dlouho a tento svět je tady pořád; svět s bublinami a Jinými venku a se mnou tady uvnitř.

Je mi smutno. Jak moc bych si přála, aby tu mohl být tatínek se mnou. Samozřejmě, jsou tady sloužící, chůva, ale někdy mi jdou všichni doopravdy na nervy. Přirozeně, nejsou to lidé. Tatínek jim často říkal legračně stroje. Říkal, že v minulosti nebyli žádní sloužící.

Zní to divně, ale tatínek věděl všechno. Přečetl všechny ty staré knihy a mohl celé hodiny vyprávět. Také jsem zkoušela číst, ale spouště slovům nerozumím. Co to například znamená "zamilovat se", nebo "jet vlakem"? Ach! Kdyby tu byl tatínek, všechno by mi vysvětlil.

23. srpna

Byla jsem v matčině pokoji. Otevřela jsem skříň a vdechovala vůni parfému. Nejdřív jsem se ničeho nedotýkala. Měla jsem pocit, jako kdyby se mnou matka stála a dívala se na mne

svýma prázdnýma očima. Pak jsem strach překonala a jedny její šaty vyndala. Byly z měkké látky a zelené tak, jako ty velké kameny v její šperkovnici.

Oblékla jsem si je. Padly mi dobře. Prohlížela jsem se v zrcadle. Bylo to krásné. Zelená barva šatů zářila v mých očích jako matčiny drahokamy.

Myslím, že jsem krásná, protože se hodně podobám matce a tatínek říkal, že ona byla velmi krásná. Říkal také, že naše vlasy jsou jako pšeničné pole v letním slunci. Nevím, co to je pšeničné pole, ale tatínek to říkal tak zasněně, že to jistě bude něco krásného.

Mám hodně dlouhé vlasy, skoro jako závoj. Dříve si prý ženy stříhaly vlasy až u uší, jak to dělával tatínek. To by bylo legrační, vypadat jako on! Matka byla určitě mnohem krásnější, ale stejně mám tatínka ráda!

Z matky jsem měla trochu strach. Dívala se na mě, aniž by mě viděla, s očima obrácenýma někam dovnitř. Nikdy se o mě nezajímala, ani na mě nemluvila. Někdy plakala celé hodiny a pak bezmocně bušila do dveří a křičela: "Chci jít ven, chci ven, pusťte mě ven!" Tehdy přicházel tatínek, objímal ji a tiše jí šeptal: "Šššš... drahoušku, buď hodná, lásko moje." Tatínek ji moc miloval a kvůli ní tehdy také vyšel ven. Vím, že bych to neměla říkat, tatínek to nerad slyšel, ale je to tak. Byla to její vina!

Jednou jsem tatínka doopravdy rozzlobila. Utišoval ji a já jsem řekla: "Nech ji jít! Stejně ti nerozumí!" Rozzlobeně se na mě podíval a potom mi dlouho domlouval: "Nesmíš se zlobit na svou maminku, děvčátko moje, není to její vina, že se chová takhle... Ano, vím, že se o tebe nezajímá, že se nezajímá vůbec o nic, ale před tím, než přišly bubliny, taková nebyla. Její mozek nevydržel to napětí, když to všechno začalo. Žije v imaginárním světě a odmítá přijímat skutečnost. Ale není to její vina a ty se na ni proto nesmíš zlobit, Moniko, musíš k ní být milá... Kdyby se se mnou něco stalo, musela by ses o ni starat tak, jako kdyby ona byla ještě dítě, ne ty. Víš, že občas chce vyjít ven. Musíš ji zastavit, neví, co dělá. Slib mi, že s ní budeš dobře vycházet, kdybych já už tu nebyl. Slib mi to, Moniko." Vypadal tak smutně a nešťastně. Ale já jsem svůj slib splnit nemohla. Umřela, když vyšel ven.

26. srpna

Dnes prší.

Ráno jsem stála u okna a dívala se, jak dešťové kapky dopadají do kaluží. Moc ráda bych věděla, jak jsou cítit na kůži a měla jsem chuť vyběhnout ven. Ale nešlo to. Tatínek mi vysvětlil, že zablokoval všechny dveře. Aby je člověk mohl otevřít, musel by sejít až do nejnižšího sklepení, za bazén a skleník, a vypnout bezpečnostní obvod.

Ukázal mi, jak se to dělá, abych, až přijde pomoc a on by už se mnou nebyl, mohla dveře otevřít. Zablokoval východy, abychom nemohli podlehnout pokušení vyjít ven, jaké jsem měla já dneska ráno, nebo maminka, která chtěla vyjít ven skoro pořád. On sám vypnul obvod jen jednou - když tehdy vyšel ven a já jsem po několika dnech čekání blokádu zase obnovila.

Věděla jsem, že on se nikdy nesplete, ale tenkrát jsem si výjimečně přála, aby vypínač nefungoval, a aby se tatínek nemohl dostat ven. Od té doby jsem na vypínač nesahala. Takhle je to lepší, protože když chci třeba jako dnešního rána otevřít okno, musela bych sejít až dolů do sklepa k vypínači a cestou bych si uvědomila, že kdybych otevřela, mohla bych umřít, nebo se stát Jinou, a obě možnosti mě děsily.

Šla jsem si zaplavat dolů do bazénu, protože koukání z okna mě začalo nudit. To mi připomnělo tatínkova slova, že kdyby se bubliny objevily v dřívějších dobách, nebyla by v domech voda ani světlo a nebyli by tu ani žádní sloužící, kteří se o všechno starají. Tehdy se o všechno starali lidé a bubliny by je zabily, takže by nic nefungovalo. Sloužícím samozřejmě

bubliny nic udělat nemohou. Tatínek říkal, že i kdyby lidstvo úplně zaniklo, sloužící by fungovali dál po dlouhá staletí.

Povídal, že kdybych zestárla a umřela, chůva by u mne zůstala a čekala by. Čekala by celou věčnost. Protože chůva je naprogramovaná na mě, bude mě stále ochraňovat a poslouchat moje rozkazy. Musí mě chránit od všeho zlého. Kdyby se bubliny dostaly dovnitř, snažila by se je odehnat a chránit mě. Ale stejně by se jí to nepodařilo. Bublin je příliš mnoho a v boji s člověkem nakonec vždycky zvítězí.

1. září

Je to divné, že nikdo neví, odkud bubliny přišly, ani proč někteří lidé zemrou a někteří ne a stanou se z nich Jiní.

Jednou jsem slyšela mluvit nějakého starého pána v televizi. Bylo to dlouho potom, co mě tatínek opustil.

Tatínek televizi čas od času zapínal, ale obrazovka byla vždycky prázdná. Říkal mi, abych ji také občas pouštěla, až on tady nebude. Říkal, že nejsme jediní, kdo se zachránil a že musíme najít způsob, jak se s bublinami vypořádat. Říkal, že až bude vysvobození blízko, budou to hlásit v televizi.

Vysvětlil mi, že zatím neznáme nic, co by mohlo bubliny zničit. Dokonce ani laserové paprsky nepomohly a to je mocná zbraň. Říkal, že na počátku lidé zkoušeli všechno možné, ale bubliny všechno přežily. Puknou až nad člověkem a ten pak umře. A když neumře, je to ještě horší. Stane se z něj Jiný.

S Jinými je to jinak. Místo aby je sliz z bublin rozpustil, za chvíli vstanou, jako by se jim nic nestalo. Ale po několika dnech na nich začnou růst strašné věci! Spousta rukou, jako měla ta žena, co vypadala jako bohyně ze staré knihy, nebo další nohy, nebo oči po celém těle, nebo dvě hlavy, nebo desítky úst na břiše i na zádech. Je to příšerné!

Ten stařec, co jsem ho slyšela v televizi, mluvil o bublinách a o Jiných. Pokaždé, když jsem předtím zapínala obrazovku, byla prázdná, ale toho dne se najednou rozsvítila. Byl na ní ten starý muž, sedící za stolem ve velké bílé místnosti. Vypadal velmi unaveně. Místnost byla plná sloužících, mnohem složitějších, než jsou tady v domě.

Bylo příjemné poslouchat ho. Měl laskavý hlas, stejný jako tatínek. Cítila jsem se méně osamělá.

Mluvil o boji, naději a trpělivosti. Nemáme ztrácet víru v záchranu. Přejde den, kdy všechny bubliny zničíme. Nerozuměla jsem všemu, co řekl, používal mnoho těžkých slov, ale poslouchala jsem ho až do konce. Vypadal tak přátelsky, ale moc unaveně. Když mluvil o víře, jeho hlas jako by omládl.

Vysvětloval, že to potrvá dlouho, protože nikdo neví, odkud se bubliny vzaly a z čeho jsou složeny. Nechápeme také jev, kterým se lidé mění na Jiné nebo umírají. Všechny známé prostředky byly proti bublinám použity, ale žádný z nich nepomohl. Mnoho lidí zaplatilo při těchto experimentech životem a mnoho ještě zaplatí. Dokonce i někteří z Jiných slíbili pomoc při experimentech. Mohou se volně pohybovat venku, což je často užitečné. Jsme rádi, že bojují na naší straně.

Stařec také říkal, že mnozí si myslí, že bubliny se vytvářely celá léta, možná staletí, aby se objevily v této době. Možná, že tak platíme za chyby našich předků, kteří experimentovali s nukleární energií a manipulovali se silami, o jejichž účincích neměli ani tušení. Možná jsme oběti jejich šilenství, když se snažili použít jako zbraň to, co mohlo dát budoucnosti klid a mír. Vypustili tehdy do světa velké množství radioaktivních látek a někteří si myslí, že

bubliny jsou výsledkem jejich pomalého působení. I stařec vypadal, jako by s tou teorií souhlasil.

Ale boj pokračuje a je do něj zapojeno veškeré současné vědění, které se právě zabývá výzkumem starých věd při hledání možného řešení.

Pak řekl, že televizní vysílám *zabírá* čas a energii potřebnou pro boj s bublinami, takže budou vysílat jen tehdy, když dosáhnou nějakého pokroku. A znovu nás vyzval, abychom neztráceli víru. Pak byla obrazovka zase prázdná.

Často o tom muži přemýšlím. Nikdy jsem ho už neslyšela, ani nikoho jiného. Televize se pak už nikdy nerozsvítila. Zajímalo by mě, jestli mluvil pravdu a jestli se znovu vrátí ten starý svět. Moc bych si to přála.

5. září

K oknu se zas vrátila Jiná. Je to divné, ale už se jí ani tak moc nebojím. Není zase tak odporná, i přes její ruce. Není jako ti se spoustou očí, úst a nosů.

Vypadala, jako by mi chtěla něco říct. Držela v rukou malé děťátko a pořád mi ho ukazovala. Nepřestávala gestikulovat a dlouhé černé vlasy jí létaly při každém pohybu ze strany na stranu.

Nakonec natáhla ruce s dítětem směrem ke mně. Jako by mi ho chtěla dát. Divné, vypadalo docela normálně. Bylo roztomilé, skoro jako panenka. Pak dítě svlékla a znovu mi ho ukázala. Viděla jsem, že nemá žádné mutace, bylo úplně normální. Bylo baculaté a pořád kopalo nožičkami kolem sebe. Otvíralo pusku a tvář mělo svráštělou. Určitě plakalo. Přirozeně, takové malé stvoření nemůže být moc rádo, když je takhle svlečené.

Nechtěla jsem zavírat okenice, ukazovala jsem, aby šla pryč, ale ona tam zůstávala. Plakala. Viděla jsem na její tváři slzy a celou tu dobu ke mně natahovala ruce s děťátkem. Ona si snad opravdu myslela, že bych si ho od ní mohla vzít. Blázen! To bych rovnou mohla otevřít a pustit bubliny dovnitř. Znovu jsem jí ukázala, aby šla pryč, a když se nepohnula, odešla jsem od okna.

Celý den jsem na ni myslela. Jiná mě rozrušila; vypadala tak nešťastně. Ale já jsem si opravdu nemohla vzít dítě dovnitř a starat se o ně. Ani nevím, co vůbec jí. Znáám jenom panenku a tatínek říkal, že děti jedí něco jiného než my. Možná by to chuva věděla. Jsem to ale blázen. Tatínek by se rozzlobil, kdyby to viděl. Otevřít! Jiné! Pustit dovnitř malé Jiné! Už na to nesmím myslet.

Stejně je to ale zvláštní, že dítě nemělo žádné známky mutace. Možná, že bylo ještě moc malé? Jiní ale mutují už po několika dnech. Že by dítě bylo staré teprve pár dnů? Vypadalo jako moje panenky a o těch mi tatínek řekl, že tak vypadá člověk starý dva roky. Nechápu, proč mi ho chtěla Jiná dát. Možná ho zachránila před bublinami a chtěla ho u mne schovat, aby se nestalo Jiným? Člověk se ale před bublinami nemůže zachránit. Nikomu se to nepodaří.

7. září

Mám strach, hrozný strach. Bolelo mě břicho, až jsem si myslela, že umřu. Můj křik přivolal chůvu.

Prohmatala mi břicho, podívala se mi do pusy a řekla, že to nic není, že jsem se jenom přejedla jablek. To byla pravda, jím jablka moc ráda. Dala mi pilulku a bolest brzo přešla. Chuva dovede vyléčit všechno. Tatínek také věděl, co si musí člověk vzít, když mu není

dobře. Na nemoc matky ale lék neměl. Ani on, ani chůva jí neuměli pomoci.

Proto šel tehdy ven, aby našel doktora. Říkal, že telefonování není nic platné, protože nikdo nebude chtít vyjít ven. Vzal si plamenomet a řekl, že přivede doktora za každou cenu.

Bylo to šílenství, všude byly bubliny, ale přesto šel. Už nemohl déle vydržet matčin pláč. Měl ji příliš rád. Skoro z toho přišel o rozum, protože velmi dobře věděl, že je to nesmysl vycházet ven.

Dal matce injekci a mně také, abych usnula, a odešel. Víím, že bych neměla takhle uvažovat, ale bylo by lepší, kdyby ji nechal zemřít, protože on už se nikdy nevrátil a ona stejně umřela. Řekla mi to chůva, když jsem se probudila. Sloužící už vynesli její tělo ven a tatínek se nevrátil.

Byla jsem tak nešťastná, že jsem brečela celé dny. Ano, měl ji nechat umřít. Ano. Samozřejmě! Kde by našel doktora? A i kdyby ho našel, jsem si jistá, že by se doktor raději nechal upálit zaživa, než aby vyšel ven.

Někdy si říkám, jestli se tatínek rozpustil, nebo jestli... jestli třeba není někde venku se spoustou rukou nebo nohou, nebo jestli mu vypadaly vlasy a na hlavě vyrostly oči, nebo... Ne, raději na to nechci myslet. Nechci. Raději věřím, že tatínek je mrtvý.

Ale co kdyby jednou přišel před okno, jako Kálí? Co bych měla dělat? Ach! Tatínku, co bych dělala?

10. září

Telefon zvonil celý den, ale nezvedla jsem ho. Když tady byl ještě tatínek, vždycky telefon zvedal a někdy dokonce sám volal. Říkal, že není dobré žít bez kontaktu s lidmi. A tak hledal další, co přežili. Ale na začátku věku bublin zemřelo příliš mnoho lidí a proto bylo těžké vůbec někoho najít. Do některých domů se dostali Jiní, jinde se celá rodina přeměnila, takže na obrazovce se objevovaly jenom tváře Jiných. A ti byli strašně odporní a tatínek vždy zavěsil.

Vzpomněla jsem si. že ten starý pán v televizi říkal, že někteří Jiní nám pomáhají v boji proti bublinám. Je to divné, protože tatínek mi říkal, že Jiní nenávidí lidi. Tatínek myslel, že je to tím, že jsou tolik odlišní od nás a že nás nenávidí proto, že my jsme normální.

Na začátku, po tatínkově odchodu, jsem zvedala telefony, ale pokaždé se na mě šklebili z obrazovky Jiní. Buď mi nadávali a nebo mě přemlouvali, abych šla ven a přidala se k nim. Měla jsem z nich strach.

Jednou byl na obrazovce normální člověk. Žena.

V té době jsem už telefony nezvedala, ale tehdy zvonil bez přestání, až jsem to nevydržela.

Žena na obrazovce byla stará a v očích měla výraz šílence. Kolem tváře se jí kroutily špinavé rozcuchané vlasy a prsty na ruce měla křečovitě zkroucené. Jakmile mě uviděla, začala ze sebe chrlit:

"Prosím, zlatíčko, nevíš, kde bych našla doktora? Zapřísahám tě, musím za každou cenu najít doktora. Volám úplně všude, bez přestání. Pomoc mi, zlatíčko, někdo mi přece musí pomoci. Můj manžel je moc nemocný. Umírá. Umírá a já zůstanu sama. Prosím, pomozte mi."

Plakala. Pak ustoupila stranou a já jsem uviděla u protější stěny starého muže ležícího na lůžku. Jeho tvář byla neuvěřitelně naběhlá, zarudlá, dech měl přerývaný a těžký, jako kdyby se nemohl nadechnout.

Žena se vrátila k obrazovce.

"Vidělas? Umírá, umírá, umírá."

Přešla do křiku. Už jsem to nemohla vydržet a přerušila jsem spojení.

Začala jsem plakat. Nemohla jsem jí pomoci, nemohla jsem pro ni udělat vůbec nic. Vzpomněla jsem si na tatínka, který také nutně potřeboval doktora.

Od té doby jsem telefon už nikdy nezvedla.

18. září

Něco se stalo! Něco se stalo!

Jsem tak napjatá, že pořád běhám od televize k oknu a zase zpátky. Nevydržím sedět.

Chůva mě začala uklidňovat, že prý není dobré tolik běhat, ale já si myslím, že to nemyslela tak úplně vážně, že to říkala, jen aby se neřeklo. Vypadala, jako by měla radost. Možná, že mi rozumí.

V posledních dnech vídám za oknem mnohem méně bublin i Jiných. Kálí se svým dítětem se už nevrátila.

Vrací se starý svět! Vrací se starý svět!

Tatínek měl pravdu, stařec v televizi měl pravdu! Vyhráli jsme!

Zapnula jsem televizi a místo, aby zůstala černá jako vždy, najednou se rozsvítila. Viděla jsem velkou místnost, kde tehdy seděl ten starý muž, ale tentokrát tam seděl někdo jiný, mladší. Tenhle nevypadal ani tak unaveně. Mluvil rychle, tvrdým hlasem a oči mu zářily.

Na začátku jsem ani nerozuměla, co říká. Bylo to neuvěřitelné! Rozuměla jsem jednotlivým slovům, ale nebyla jsem schopna je poskládat dohromady. Pak jsem si uvědomila, že pláču. Tečou člověku slzy, když je tak šťastný, že se mu div nerozskočí srdce radostí? Asi ano, protože moje tvář byla celá mokrá od slz.

Ach, tatínku! Proč tu nejsi se mnou, abys to taky slyšel? Vyhráli jsme! Porazili jsme bubliny!

Mladý muž mluvil svým jasným hlasem dál. Říkal, že nová zbraň je schopná bubliny ničit, že jsou vynalezeny ochranné obleky, které umožňují vyjít ven, a že v těchto chvílích skupiny dobrovolníků pročišťují město.

Pak najednou zvažněl. Nikdo zatím ještě nesmí chodit ven. Je ještě příliš brzo. Ve městě je stále velké množství bublin. Musíme být trpěliví. Po tak dlouhém čekání by bylo hloupé všechno ztratit kvůli vlastní nedočkavosti. Záchrané čety si pro nás přijdou a rozdají nám ochranné obleky. Zatím musíme zůstat uvnitř a čekat. Náš čas přijde brzo.

Potom nám ukázal četu při práci. Viděla jsem ulici podobnou naší a v ní asi deset lidí. Byli oblečení do černých obleků, které je zakrývaly od hlavy až k patě, a vepředu měli skleněné průzory pro oči. Každý z nich držel v rukou trubku, podobnou tatínkovu plamenometu, ale delší a tenčí.

Pak se objevily tři nebo čtyři bubliny a začaly se k nim rychle přibližovat. Muži namířili zbraně, z hlavní vytryskl modře zářící paprsek a bubliny pukly.

Bylo to nádherné vidět ty strašné bubliny pukat! Byla jsem před obrazovkou vzrušením celá bez sebe.

Chůva mi přišla připomenout, že mám přichystané jídlo. Poslala jsem ji pryč. Jak bych mohla mít hlad, když se dějí takové věci a když zanedlouho poznám svět, jaký byl předtím?

21. září

To je něco! Viděla jsem lidi a mluvila jsem s nimi!

Byla jsem hrozně nudočká. Celý den jsem seděla u okna, ale ulice byla stále stejná, jenom bubliny a Jiní se přestali objevovat.

Několikrát jsem slyšela v televizi toho mladíka, ale pokaždé jen opakoval to samé: "Buďte trpěliví, přijdeme si pro vás." Už jsem z toho začala být celá nervózní. Čekala jsem a čekala. Chůva se kolem mě točila celý den a vyčítala mi, že nejím.

Ale právě ona mě pak zavolala. Zrovna jsem se dívala na televizi. "Pojď se podívat, Moniko."

Přiběhla jsem k oknu. Ulicí šli tři muži v černých kombinézách!

Začala jsem na ně volat a úplně jsem zapoměla, že mě nemůžou slyšet. Ale tolik jsem za oknem gestikulovala, že si mě všimli a zamířili k mému domu.

Bezpečnostní obvod jsem vypnula už před třemi dny. Otevřela jsem jim dveře a oni vešli dovnitř!

Okamžitě za sebou zavřeli a svlékli si kombinézy.

Byli dva. Jeden vysoký a druhý nižší. Ten vysoký měl tmavé vlasy a veselé hnědé oči. Když se usmál, celá tvář se mu rozzářila. Ten nižší byl silnější postavy, se světlými vlasy a modrýma očima.

Vyšší řekl: "Vidíš, měl jsem pravdu. Hotová rusalka se zelenýma očima ve zlatém závoji."

"Nech toho. Vždyť ji jenom poplašíš," řekl ten menší.

To byla pravda, nerozuměla jsem jim, ale poplašená jsem nebyla.

Představili se mi. Vyšší se jmenoval Frank a menší Eric. "Monika," představila jsem se. Pak jsme si potřásli rukama a oni navrhli, abychom se políbili. "Koneckonců, dneska je sváteční den," řekl Frank.

Souhlasila jsem a měla jsem takový zvláštní pocit, protože s tatínkem jsme se nikdy takhle nelíbili.

"Kde máš rodiče, Moniko?" zeptal se Frank. "Nebo jsi sama?"

"Matka je mrtvá," odpověděla jsem. "A tatínek... vyšel ven."

Podíval se na mě smutným pohledem a položil mi ruku na rameno.

"Jak je to dlouho, Moniko?"

"Tři roky."

Povzdechl si a řekl: "Už na to nesmíš myslet. Teď už budeš jenom šťastná. Kolik ti je let?"

"Šestnáct."

Najednou bylo ticho a muži pohlédli jeden na druhého.

"Jenom šestnáct?" zeptal se Frank. "Měl jsem dojem... Vypadáš starší..."

"Kdy ti bylo šestnáct?" zeptal se Eric.

"Minulý měsíc."

Oba ztichli. Dívali se rozpačitě na sebe. Nechápala jsem proč. Protože mi je jenom šestnáct? Myslí si, že jsem moc mladá? Že jsem ještě dítě? Jako kdyby to bylo něco, čeho hrozně litují.

Frank mě pohladil po tváři, ale Eric se otočil.

V tu chvíli jsem také začala cítit lítost a smutek a ani jsem nevěděla proč. Nejraději bych se jich na to zeptala, ale bála jsem se.

22. září

Čekám na Franka, který si má pro mě přijít.

Posunula jsem si stolec blíž k oknu, abych mohla psát a zároveň vidět ven. Určitě už nikdy do tohoto deníku psát nebudu, teď, když jsou bubliny pryč. Takže tohle je možná poslední zápis.

Pořád myslím na to, že budu moci vyjít ven! Ještě tomu nemůžu uvěřit. Zeptala jsem se Franka: "A ukážete mi svět, jaký byl předtím?"

"Samozřejmě, holčičko," řekl divným hlasem, "samozřejmě, že ti ukážu svět, jaký byl předtím."

Ale nevypadal moc šťastně. Proč? Že by ten dřívější svět nebyl tak krásný, jak jsem si ho představovala? Nebo že se už nikdy nevrátí?

Na tom nezáleží. Konečně vyjdu ven a určitě to bude nádherné.

Myslím, že bych byla určitě šťastná, kdyby nebylo jedné věci... Už chápu, proč mi Jiná tolik chtěla dát své dítě. Ach! Měla jsem to udělat, protože jsem slyšela, co si Eric a Frank včera povídali a viděla jsem to dnes v televizi.

Včera jsem na chvíli zašla do vedlejšího pokoje, abych se upravila a vzala si jedny z matčiných šatů. Eric s Frankem seděli v knihovně a chůva jim servírovala nápoj, který dělávala tatínkovi a který jsem ještě nikdy neochutnala.

Přišla jsem potichu, abych je překvapila, a tak jsem slyšela, o čem si povídají.

"Neměli bychom to dělat," řekl Frank. "Je to nelidské. Vždyť oni mají přece stejné právo na život jako my, není to jejich vina. Myslím, že bychom s nimi měli dělat něco jiného, nevím co, třeba je dát do rezervací."

"Nemůžeme dělat 'něco jiného'," řekl na to Eric. "Takhle nemůžeš mluvit. Neexistuje žádný způsob, jak je vyléčit a oni to můžou přenášet dál. Není jiné řešení, musíme to dělat takhle."

"Tobě se to možná líbí," odpověděl zlostně Frank, "ale mně ne. Nemůžu je jen tak střílet. Prostě nemůžu! Je to hnusný!"

Eric začal mluvit rychle ostrým hlasem, jako kdyby se chtěl ospravedlnit.

"Je to zákon," řekl. "My s tím nic nenaděláme. Nemůžeme připustit, aby došlo ke kontaminaci..."

"Vždyť ani nevíme, jestli jsou nebezpeční!" přerušil ho Frank. "A co děti? Co s nimi?"

"Nemůžeme riskovat! Děti Jiných nemutují. Jak poznáme, které jsou normální? Není možné je nijak rozlišit."

"Ale možná jsou imunní! Nic o nich nevíme. Potom by tu žádný problém nebyl."

"Rada to tak rozhodla, proboha! Bubliny tu byly šestnáct let a dva měsíce. Předpis je předpis."

Podlaha pode mnou zapraskala a oba sebou trhli.

"Tiše," řekl Frank. "Možná, že se vrací..."

Vešla jsem dovnitř a věděla jsem, že si oba myslí, že jsem krásná. Ale netěšilo mě to tak, jak by mělo, protože jsem to všechno začínala chápat. A dnešní ráno to potvrdilo.

Dívala jsem se na televizi, kde znovu ukazovali čtyři čistící město. V jedné z ulic se objevil Jiný. Utíkal. Měl několik nohou a proto mohl běžet jen pomalu a každou chvíli upadl. Mohla jsem vidět, jak je vyděšený. Pak na něj jeden z mužů namířil zbraň a Jiný se zhroutil na zem do malé černé hromádky.

Pak se obraz vyměnil a komentátor mluvil o spoustě jiných věcí. Určitě to byla chyba, že nám to ukázali. Ale potom jsem všechno pochopila, hlavně díky tomu, co jsem uslyšela od Franka a Erica.

Zabíjejí všechny Jiné.

Frank měl pravdu, i já si myslím, že to není správné. Jiní byli odporní, ale přece...

Proto mi bohyně chtěla dát své dítě, ona už to věděla. Jestlipak ji také spálili? Já bych to udělat nemohla. A co její dítě? Vypadalo přece normálně!

Myslím, že je to špatné, co dělají. Tatínek by s tím určitě nesouhlasil.

Ale už na to nesmím myslet. Nesmím *být* smutná. Dnes je nádherný den. Čekám, až přijde Frank a půjdeme spolu ven. Vyhlížím ho z okna a...

Támhle je! Už jde... Ne. To je Eric. Frank asi nemohl přijít, a tak poslal Erica. Trochu mě to mrzí. Eric je hezký, ale raději bych byla s Frankem.

Jak jde pomalu. A pořád se dívá do země. Je to divné, viděl mě přece u okna, ale proč neodpovídá na moje mávání?

Nese v ruce zbraň. Kvůli čemu? A proč mu to trvá tak dlouho, než sem dojde?

Už je tady. Půjdu mu otevřít.

Konečně poznám svět, jaký byl předtím...

přeložil Ivan Adamovič